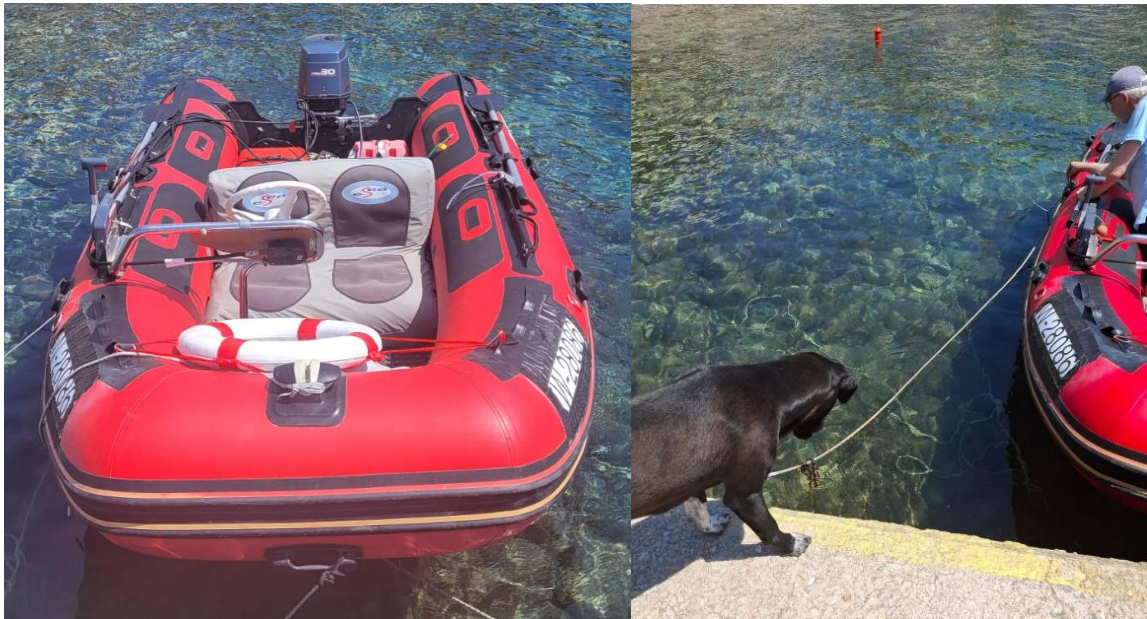

ΧΙΟΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 2025

Άλλη μια έκθεση για τη Χίο, θα σκεφτείτε ίσως, δεν μπορεί να υπάρχει κάτι καινούργιο. Λοιπόν, αφήστε με να σας εκπλήξω, γιατί αυτή τη φορά είναι πραγματικά ΟΛΑ διαφορετικά.

Ο λόγος του ταξιδιού μας αυτή τη φορά είναι μια κόκκινη φουσκωτή βάρκα, την οποία ο Γιώργος ήθελε να αγοράσει από τον φίλο του τον Καρλ, αλλά πώς θα την έφερνε στο νησί; Τότε ο Καρλ του πρότεινε να τη φέρει στον Εμπορειό. Φυσικά δεν μπορούσε να αρνηθεί μια τέτοια προσφορά, οπότε ο Καρλ, η Μάρθα και η σκυλίτσα τους Αλφρέντα (Φρέντι) έφτασαν στο νησί με τη βάρκα μας «Σταμάτης» λίγες μέρες πριν από εμάς. Εκεί τους υποδέχεται ο Ηλίας, ο ιδιοκτήτης του Emporios Bay Hotel, τους δίνει ένα στούντιο κατάλληλο για σκύλους και τους βοηθάει να βάλουν τη βάρκα στο νερό. Είναι συγκινημένοι από τόση ευγένεια.

8.6. Σήμερα φτάνουμε και εμείς. Η Άρτεμις, ο Διαμαντής και ο Μαρσέλ μάς χαιρετούν στο αεροδρόμιο και μετά συνεχίζουμε στον Εμπορειό με τη Γιούλη, τον Ηλία, την Ιωάννα, τη Γαλάτεια, τον Φώτη, τον γέρο σκύλο Νιόνιο, τον μικρό εγκληματία σκύλο Ψάρωνα (που πήρε το όνομά του από το ηφαίστειο του Εμπορειού), τον Καρλ, τη Μάρθα, την Φρέντι, τη Μαρία, τον Άντι, την Ίβα, τον Μιχάλη, τη Μαρία, τον Γιάννη, τον Νίκο, τον Γιώργο, τη Λιάνα, την κόρη τους Ιωάννα, το σερβιτόρο Δημήτρη, τον κουρέα-μηχανικό Μάκη, τον γιο του, Χρήστο, τον γέρικο σκύλο Ζάχο... Αμέσως μαθαίνουμε τα τελευταία νέα του χωριού: ο Ψάρωνας κλέβει ό,τι βρει μπροστά του και τα καλύτερα κομμάτια της λείας του τα φέρνει στην Φρέντι, με την οποία έχει γίνει φίλος. Η αποθήκη του βρίσκεται στην έξοδο του Εμπορειού, όπου μπορεί κανείς να βρει τις χαμένες σαγιονάρες, πετσέτες, παιχνίδια κ.λπ., αν και συνήθως σε κατεστραμμένη κατάσταση. Ο Ψάρωνας είναι 10 μηνών και διατίθεται προς υιοθεσία. Όποιος θέλει τον γλυκό μικρό

εγκληματία, ας επικοινωνήσει μαζί μου, θα σας φέρω σε επαφή με την Ιωάννα που τον προσέχει τώρα. Θα τον πάει ακόμα και στο εξωτερικό...

9.6. Κατά το πρωινό, θαυμάζουμε την όμορφη καινούργια βεράντα του ξενοδοχείου, κάτι που η ιδιοκτήτρια, η Γιούλη, και η κόρη της, η Γαλάτεια, λαμβάνουν ευνοϊκά υπόψη.

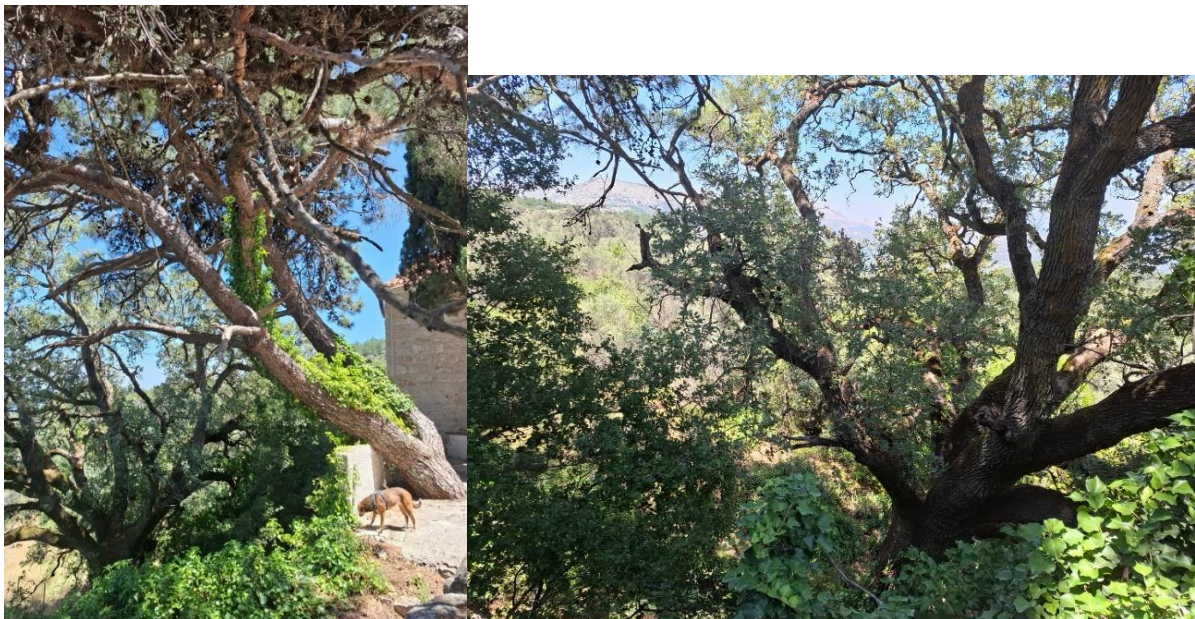
Διαπιστώνουμε ότι τη νύχτα μπήκε λίγο νερό στη βάρκα. Ίσως φταίει μια βαλβίδα που χαλάρωσε κατά τη μεταφορά. Αυτό είναι η αρχή μιας πλημμύρας υποθέσεων,

εκτιμήσεων, σκέψεων και ιδεών, το μόνο που λείπει είναι η γνώση ενός ειδικού. Και αυτό δεν θα αργήσει... Ο Γιώργος οδηγεί τη βάρκα στην παραλία και αρχίζουν οι εργασίες επισκευής. Επειδή αυτές διαρκούν αρκετές ώρες και κανένας δε χρειάζεται τις τεχνικές και συμβουλευτικές μου ικανότητες, έχω χρόνο να ζωγραφίσω, να διαβάσω και να κουβεντιάσω με τη μαμά της Γιούλης, τη Γαλάτεια. Αλλά αύριο σίγουρα όλα θα είναι εντάξει και θα μπορούν να ξεκινήσουν οι ειδυλλιακές εκδρομές μας με τη βάρκα. Σίγουρα...! Ή ...;

Πάμε με τη Μάρθα και τη Φρέντι μια εκδρομή στα Νένητα. Σας παρουσιάζω τις δύο. Και τον Καρλ επίσης, αν και δεν είναι μαζί μας στην εκδρομή.

10.6. Σήμερα δυστυχώς έχει πολύ αέρα για βόλτα με τη βάρκα, έτσι κάνουμε μια εκδρομή στη Χώρα, όπου κάνουμε λίγα ψώνια, αλλά κυρίως ψάχνουμε για μια τρόμπα (η βάρκα χάνει λίγο αέρα) και ένα χειμερινό χώρο στάθμευσης. Το επιστόμιο του σωλήνα της τρόμπας όμως δεν ταιριάζει...

11.6. Στο πρωινό, η Γιούλη και η Γαλάτεια με κριτικάρουν επειδή κόβω το ψωμί με το αριστερό χέρι και μετά το βάζω ανάποδα, με αποτέλεσμα οι δεξιόχειρες πελάτες του ξενοδοχείου να πρέπει να το γυρίζουν για να το κόψουν. Με κοροϊδεύουν φοβερά και φαντάζομαι πόση αναστάτωση θα προκαλέσει αυτό το σκάνδαλο.

Στη βάρκα μπαίνει νερό και βγαίνει αέρας, οπότε δεν κάνουμε βαρκάδα, αλλά μια εκδρομή με τη Μάρθα και τη Φρέντι στο Θολοποτάμι, τον Άγιο Γεώργιο, τη Βέσσα - φυσικά με διάλειμμα για μεζέ, μια φορά στις διακοπές πρέπει να φάμε σουβλάκι με πίτα! - και σ' ένα ρομαντικό δρόμο προς Καλαμωτή.

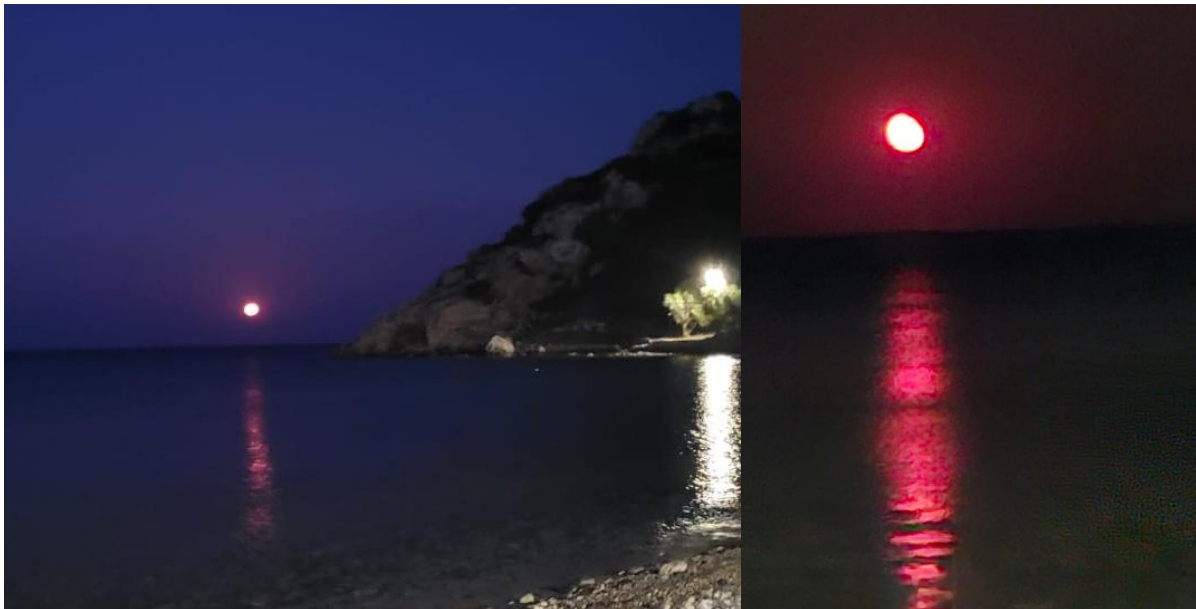
Σήμερα έχουμε την πρώτη μας μουσική βραδιά στην ταβέρνα του Καραγιώργη. 3 κιθάρες, ένα μπουζούκι, πολλές φωνές, χορεύτριες και διασκέδαση, είμαι ευτυχισμένη!!!

12.6. Στο πρωινό, παραπονιέμαι ότι το ψωμί είναι τοποθετημένο ανάποδα για τους αριστερόχειρες και δεν μπορώ να το κόψω. Η Γιούλη μένει έκπληκτη για μια στιγμή, αλλά μετά... Ένας επισκέπτης από τη Νότια Αφρική με κούρεμα σαν του βασιλιά Καρόλου παραπονιέται ότι δεν έχει πια ψωμί και η Γιούλη του λέει ότι το έφαγα εγώ. Κέρδισε για άλλη μια φορά...

Υπάρχει πάλι νερό στη βάρκα, οπότε δεν κάνουμε βαρκάδα, αλλά μια εκδρομή στον Άγιο Ισίδωρο και τη Λαγκάδα. Η Μάρθα και ο Καρλ είναι ενθουσιασμένοι όπως πάντα και αρχίζουν να σκέφτονται να ξαναέρθουν. Ακόμα είμαστε στο «ίσως», αλλά με το πέρασμα του χρόνου το «ίσως» γίνεται «πιθανό» και τελικά «σίγουρο»... Ο Πυθαγόρας με παίρνει τηλέφωνο και του λέω για τα προβλήματα με τη βάρκα. Προς ανακούφισή μου, ως ειδικός, έχει αμέσως μια λύση. Να ανοίξουμε μια δεύτερη τρύπα, από την οποία θα μπορεί να βγαίνει το νερό. Ναι, αυτό έχει νόημα!

Το βράδυ τρώμε στου Γρηγόρη και θαυμάζουμε το κόκκινο φεγγάρι της φράουλας.

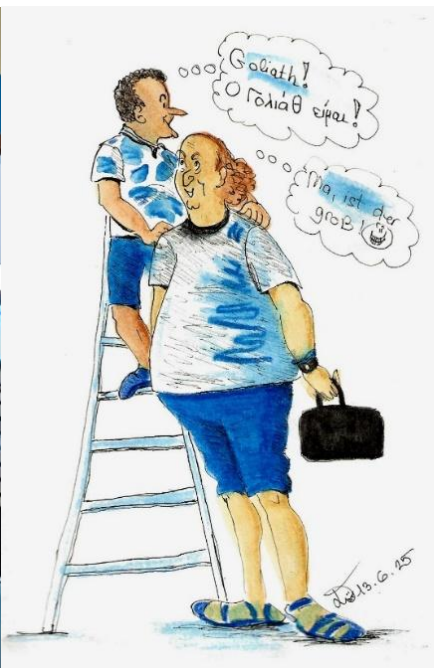

13.6. Μετά από ένα νόστιμο πρωινό με συζήτηση για το κόψιμο του ψωμιού, πάμε στη Χώρα για να αγοράσουμε ανταλλακτικά για τη βάρκα. Μετά από ατελείωτη αναζήτηση και περιπλάνηση, βρίσκουμε το κατάστημα που μας συνέστησε ο Πυθαγόρας και δεν αγοράζουμε ΤΙΠΟΤΑ, γιατί εκεί έχουν μόνο είδη για ψάρεμα, όχι τρόμπες, μανιβέλες κ.λπ. Όμως, ο ιδιοκτήτης μας συστήνει έναν ειδικό σε φουσκωτά σκάφη, αν χρειαστεί να φτιάξουμε τη βάρκα, οπότε η κουραστική διαδρομή δεν ήταν τελείως άχρηστη. Πηγαίνουμε στο κατάστημα με είδη κάμπινγκ, όπου αγοράσαμε την τρόμπα με το λάθος επιστόμιο, και ο ιδιοκτήτης μας χαρίζει έναν άλλο σωλήνα. Είμαστε χαρούμενοι... Τουλάχιστον ΚΑΤΙ πήγε καλά!!! Κατά τη διάρκεια της διαδρομής σκέφτομαι ότι ευτυχώς είμαστε ήδη συνταξιούχοι και δεν χρειάζεται να «ξεκουραστούμε» στις «διακοπές» μας. Όταν φτάνουμε στο ξενοδοχείο, ο Γιώργος ελέγχει το επιστόμιο – και ΔΕΝ ταιριάζει. Αυτό μου χαλάει τελείως τη διάθεση, και αν δεν πάω αμέσως να κολυμπήσω, θα σκάσω! Πάμε λοιπόν στο Μαύρο Γιαλό, τρέχω, περνώντας απ' τις καυτές πέτρες, στην παγωμένη θάλασσα, πλατς!!! Τώρα είμαι πάλι ευτυχισμένη! Ο αέρας έχει πια ησυχάσει, οπότε

κάνουμε μια μικρή βόλτα με τη βάρκα μας κατά μήκος της ακτής. Τρέχω πολύ και έτσι το καπελάκι του Γιώργου φεύγει. Δεν είναι όμως λυπημένος, γιατί ήταν παλιό και η χαρά του για τη βόλτα με τη βάρκα είναι μεγαλύτερη. Όταν επιστρέφουμε στην προβλήτα, μας υποδέχεται ο Πυθαγόρας στην κανονική του κατάσταση, δηλαδή τύφλα στον μεθύσι. Δεν μπορεί ποτέ να μας κάνει παρέα το βράδυ, γιατί πίνει όλη μέρα και το βράδυ κοιμάται, μας εξηγεί. Μας βοηθάει να δέσουμε τη βάρκα. Ο Γιώργος τη στερεώνει και από το πλάι με ένα δεύτερο σχοινί, ευτυχώς, όπως αποδεικνύεται την επόμενη μέρα... Πίνουμε μια μπίρα με τον Πυθαγόρα, και έρχεται και η Μάρθα με τη Φρέντι. Αν ψάχνει Έλληνα άντρα για να μείνει εδώ, της προσφέρουμε τον Πυθαγόρα. Πρέπει να το σκεφτεί, λέει. Ποιος το καταλαβαίνει αυτό; Τι έχει να σκεφτεί;;;

Το βράδυ πάμε στο Lavastones, που ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ άνοιξε ξανά!!! Η χαρά μας είναι τεράστια, όλοι οι θαμώνες είναι εκεί, αργότερα έρχονται και οι ιδιοκτήτες και οι σερβιτόροι της ταβέρνας Καραγιώργη, και... μένουμε μέχρι πολύ αργά! Το highlight της βραδιάς είναι το καλωσόρισμα του Άντη και του Θοδωρή, γιατί ο Θοδωρής θέλει να αγκαλιάσει τον Άντη, αλλά είναι πολύ κοντός. Βρίσκει όμως μια λύση. Δείτε εδώ τη σχετική φωτογραφία και την υπερβολική, όπως πάντα, γελοιογραφία μου.

14.6. Στο πρωινό, η Γιούλη με κριτικάρει επειδή κόβω το ψωμί λάθος. Πώς θα μου λείψει αυτό στο σπίτι! Ο Ηλίας μας λέει ότι η βάρκα έχει λυθεί και κρέμεται μόνο από ένα σχοινί. Κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί σε αρχάριους, λένε στο χωριό με κατανόηση. Λέμε ότι στην πραγματικότητα ο ειδικός, ναυτικός και ψαράς Πυθαγόρας μας «βοήθησε» να δέσουμε τη βάρκα και η φήμη μας ξαναφτιάχνει. Η δική του όμως δεν έχει πάθει καμία ζημιά, γιατί δεν μπορεί να πέσει πιο κάτω. Ο Καρλ και η Μάρθα πάνε τη Φρέντι στον κτηνίατρο, γιατί φαίνεται ότι βρήκε σε κάποιο σκουπιδότοπο μια μάλλον ακατάλληλη για κατανάλωση λιχουδιά και τώρα υποφέρει πολύ. Ο Γιώργος και εγώ επισκεπτόμαστε τον Μάνο, τον Βασίλη και τη μαμά τους στο Πυργί. Υπόσχονται να έρθουν στην επόμενη μουσική βραδιά μας στον Εμπορείο, και φυσικά δεν τους πιστεύουμε. Πάντα το υπόσχονται και ποτέ δεν έρχονται... Αυτή τη φορά όμως...;;

Το βράδυ τρώμε στου Μιχάλη και θαυμάζουμε για άλλη μια φορά το φεγγάρι της φράουλας. Δεν είναι πια πανσέληνος, αλλά είναι ακόμα εντυπωσιακό. Ο Γιάννης μας κερνάει σπιτική σούμα, κάτι τελείως άγνωστο για τη Μάρθα και τον Καρλ. Και τους αρέσει βέβαια. Όταν μετά περνάμε για ένα τελευταίο ποτό στην Πάτρα και τον Θοδωρή, είμαστε ήδη σε πολύ καλή διάθεση και δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι η βραδιά μπορεί να γίνει ακόμα καλύτερη, αλλά δεν έχουμε λάβει υπόψη τον Γρηγόρη, ο οποίος μας προσφέρει για άλλη μια φορά την περίφημη παράστασή του. Όταν κοιτάτε τη γελοιογραφία, φανταστείτε τη φωνούλα του σε σχεδόν διαπεραστική σοπράνο: «Θα φάω τώρα αυτή τη σαλάτα για να προσέξω τη βιολέτα μου!» Και αν το γουρούνι δεν ήταν νεκρό, θα αναρωτιόταν γιατί είναι σαλάτα...

Συζητάμε με την Πάτρα τα ταξιδιωτικά της σχέδια και καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι θα έπρεπε να είναι δισεκατομμυριούχος και να έχει 8000 ημέρες το χρόνο στη διάθεσή της για να πραγματοποιήσει όλα τα όνειρά της. 3 ημέρες στη Βιέννη κάποια στιγμή, αυτό είναι το συγκεκριμένο σχέδιο προς το παρόν...

15.6. Ο Ηλίας βρήκε έναν «γιατρό για βάρκες», ο οποίος θα έρθει σήμερα για να εξετάσει το πρόβλημα με τον αέρα και το νερό στη βάρκα μας και ίσως να τη φτιάξει αμέσως. Ο «γιατρός» δεν έρχεται, αλλά σίγουρα θα έρθει αύριο. Η εμπιστοσύνη μου είναι «τεράστια».

Δεν πρέπει να ξεχάσω να αναφέρω: το πρωί είχα μια συζήτηση με την Γιούλη και τη Γαλάτεια, επειδή έκοψα το ψωμί με το λάθος χέρι.

Κάνουμε μια εκδρομή στη δυτική ακτή, στα Αρμόλια, στα Αυγώνυμα, στις βίγλες και στην παραλία με το παραπλανητικό όνομα Τηγάνι, γιατί το νερό εκεί είναι παγωμένο. Δεν μπορούμε όμως να μείνουμε, γιατί δύο φριχτά, μικρούτσικα σκυλιά γαβγίζουν τη Φρέντι μας και η ιδιοκτήτρια κρύβεται μαζί τους στο αυτοκίνητο μέχρι να φύγουμε... Έχουμε έρθει εδώ πολλές φορές, αλλά κάθε φορά ενθουσιαζόμαστε ξανά, αυτή τη φορά ιδιαίτερα από τα χρώματα, που τον Ιούνιο είναι ακόμα πιο έντονα από ό,τι το καλοκαίρι.

Το βράδυ πάμε στο Lavastones και ανυπομονούμε να βρεθούμε με τον Πυθαγόρα, ο οποίος μας έχει πει ότι θα έρθει απόψε. Μεγάλη μέρα! Όταν στις 21:30 δεν έχει ακόμα εμφανιστεί, ο Διαμαντής τον παίρνει τηλέφωνο και τον ...ξυπνάει! Έχει πει όλη μέρα και τον έχει πάρει ο ύπνος γύρω στις 8, μας λέει όταν τελικά εμφανίζεται. Ωστόσο, δεν μπορεί να συνέλθει, είναι σιωπηλός και κουρασμένος, η Μάρθα δεν αναγνωρίζει τον «μελλοντικό της σύζυγο». Μετά από μια ώρα φεύγει πάλι, δεν πειράζει...

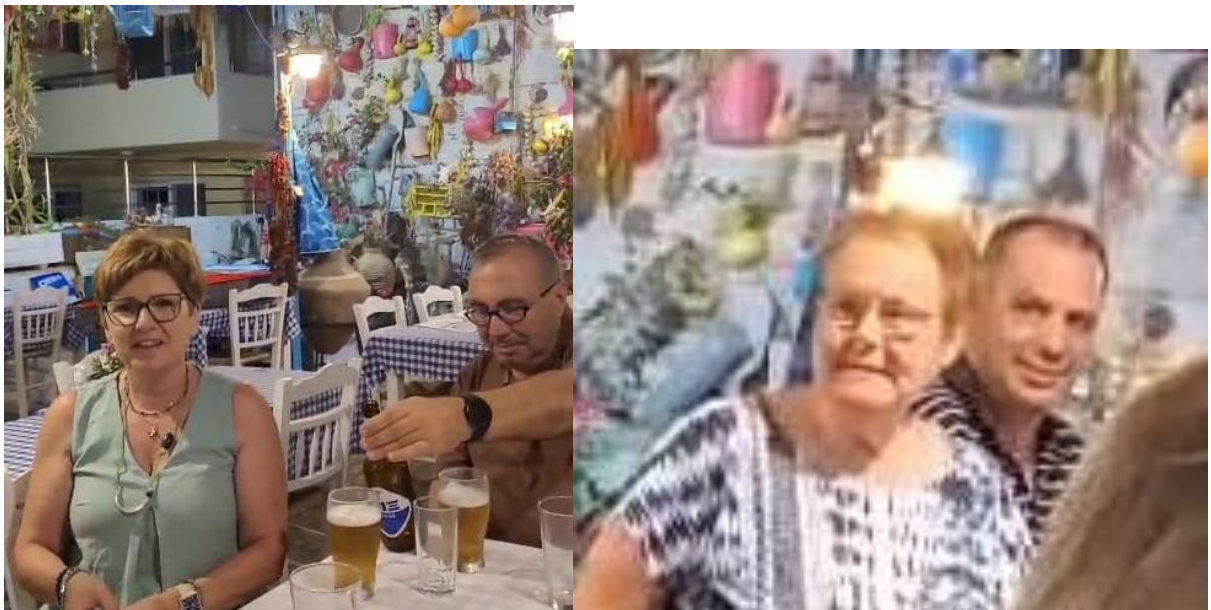
16.6. Στις 16:00 έρχεται ο «γιατρός των βαρκών» και γράφει μια εντολή για να μεταφέρουμε τη βάρκα μας στο συνεργείο. Επειδή φεύγει αέρας από μια ραφή, η επισκευή είναι πολύ περίπλοκη για να γίνει στο λιμάνι. (Να μην ξεχάσω: Το πρωί είχα μια συζήτηση με τη Γιούλη, επειδή κόβω το ψωμί με το αριστερό χέρι. Δεν μπορώ να σας κρύψω αυτή την πληροφορία, γιατί θα είχατε συμπτώματα στέρησης...).

Το βράδυ τρώμε με τον Παναγιώτη στου Καραγιώργη. Δυστυχώς χωρίς την κόρη του, τη Γεωργία, που αυτή την περίοδο δουλεύει στην Κω. Ο Παναγιώτης είναι ο δεύτερος άντρας των ονείρων που μπορούμε να προσφέρουμε στη Μάρθα, και πάλι «πρέπει να το σκεφτεί». Πιθανότατα είναι η δυσκολία της επιλογής που την ταλαιπωρεί. Το καταλαβαίνουμε. Ο Παναγιώτης παραπονιέται ότι είναι ήδη πολύ μεγάλος, και όταν θέλω να τον παρηγορήσω λίγο και του λέω ότι κι εμείς είμαστε ήδη μεγάλοι, μας αποδεικνύει τη γοητεία του με τα λόγια: «Ναι, το βλέπω».

17.6. Σήμερα μια μέρα ΧΩΡΙΣ τη βάρκα στο κέντρο της προσοχής; Μακάρι, αλλά συμβαίνει το αντίθετο. Μετά το πρωινό με συζήτηση για το κόψιμο του ψωμιού, ο Γιώργος, ο Καρλ και η Μάρθα βγάζουν τη βάρκα από το νερό και την ανεβάζουν στο τρέιλερ που μας έφερε ο Ηλίας στην προβλήτα. Αφού ξεπλύνουν τον κινητήρα με γλυκό νερό, πάμε στο συνεργείο. Έχουμε μόνο ένα όνομα, έναν αριθμό τηλεφώνου και οδηγίες για τη διαδρομή. Δεν υπάρχει διεύθυνση και το συνεργείο δεν εμφανίζεται στο ιντερνέτ. Πίσω από μια εκκλησία και ένα νεκροταφείο βρίσκουμε τελικά ένα τειχάκι με μια είσοδο, και μέσα υπάρχουν πράγματι βάρκες. Δεν έχει ταμπέλα, και αν δεν ήξερε όλο το νησί για

αυτό το συνεργείο, θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι είναι παράνομο. Ο Ηλίας όμως θα φροντίσει να πάρουμε τη βάρκα μας πίσω τον Αύγουστο, οπότε δεν ανησυχούμε.

Το βράδυ παίζουμε μουσική στη Μαρία και περνάμε μια υπέροχη και διασκεδαστική βραδιά. Έρχονται ο Άντι, η Ίβα, ο Μαρσέλ με φίλους από το Βέλγιο, ο Καρλ, η Μάρθα, η Φρέντι και ο Διαμαντής. Ακόμα και η Γιούλη και ο Ηλίας μας κάνουν την τιμή τους, με την Γιούλη να αποδεικνύει το ταλέντο της ως τυμπανίστρια και τραγουδίστρια. Η Μαρία μάς έφτιαξε την περίφημη τάρτα φρούτων της, που μας θυμίζει τα παλιά χρόνια, όταν γλεντούσαμε στην ταβέρνα της μέχρι τις 3 το πρωί.

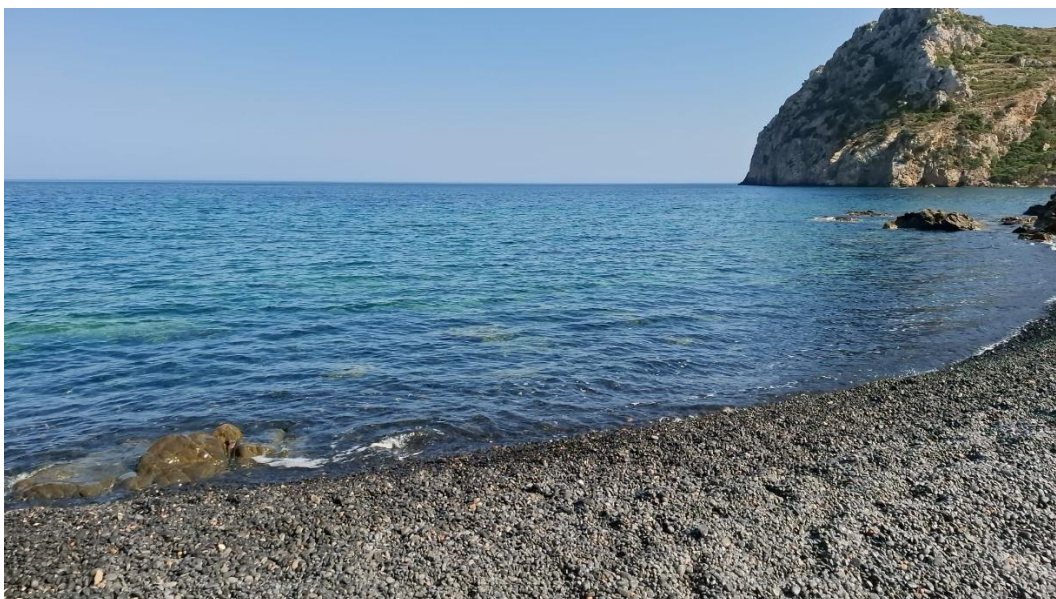

Ο Διαμαντής μας πείθει να πιούμε μια τελευταία μπίρα στου Γρηγόρη και η «αμοιβή» που παίρνουμε για αυτό το «ξενύχτι» είναι ένα συναρπαστικό θέαμα: στις 1:07, όταν κανείς δεν το περιμένει πια, το φεγγάρι της φράουλας εμφανίζεται πίσω από τον βράχο και, παρόλο που είναι μόνο «μισό», κάνει τον «σπουδαίο» και δημιουργεί μια υπερβολική δόση ρομαντισμού.

18.6. «Χαχά, κόβεις το ψωμί με το λάθος χέρι!», είναι τα θερμά λόγια καλωσορίσματος της Γιούλης και της Γαλάτειας, και νιώθω κάπως προστατευμένη, γιατί η ρουτίνα δίνει αίσθηση ασφάλειας. Η φράση αυτή έχει σχεδόν αντικαταστήσει το καθημερινό «Πού πας πάλι;» των προηγούμενων ετών, τώρα το ρωτούν μόνο κάθε δεύτερη ή τρίτη μέρα.

Σήμερα επιβεβαιώνεται η προφητεία του Γιάννη ότι ο Γιώργος θα ασχολείται πιο πολύ με εμένα όταν φύγει η βάρκα. Περνάμε την πρώτη μας μέρα με κολύμπι στο Φώκι. Μόνο εμείς, μερικά μικρά κύματα, τίποτα άλλο. Πόσο μου έλειψε!!!!

19.6. Πρωινό με – ξέρετε ήδη... Απολαμβάνουμε άλλη μια υπέροχη, ζεστή μέρα στο Φώκι, αυτή τη φορά όμως δεν είμαστε ήσυχοι από την αρχή, γιατί ο Ψάρωνας, ο τρελός, αποφασίζει να μας συνοδεύσει. Δεν υπάρχει νερό και σκιά, δεν τολμά να κολυμπήσει στη θάλασσα, οπότε κάθεται εκεί και λαχανιάζει. Σκεφτόμαστε αν και πότε θα γυρίσει πίσω, πόσο θα αντέξει σε αυτή τη ζέστη, είμαστε πολύ ανήσυχοι. Τελικά πάω για κολύμπι και προσπαθώ να τον παρασύρω στο νερό, αλλά τρομάζει από κάθε κύμα και πηδάει ένα μέτρο πίσω. Από το νερό βλέπω ότι τελικά αποφασίζει να γυρίσει πίσω και τρέχει με τρελή ταχύτητα περνώντας απ' τις καυτές πέτρες, ο καημένος! Το βράδυ τον βρίσκουμε όμως καλά στην ταβέρνα. Εκτός αυτού, ήταν και πάλι δραστήριος, μας λέει η Ιωάννα: της έφερε ένα νεκρό περιστέρι. Τέλειο...

Επειδή θα έχουμε πολλά να μεταφέρουμε (ΟΧΙΙΙΙΙ, ΦΥΣΙΚΑ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΡΚΑ. Ή μήπως ΝΑΙΙΙΙΙ;;), αποφασίζουμε να έρθουμε στο νησί με το αυτοκίνητο τον Αύγουστο και ο Γιώργος κλείνει ήδη το φέρι. Υπάρχουν ακόμα 2 καμπίνες διαθέσιμες για το ταξίδι στις 25.8. Ο Γιώργος, ο ήρωας, είναι περήφανος που είναι τόσο προνοητικός. Κι εγώ είμαι περήφανη για αυτόν.

20.6. «Χαχά, κόβεις το ψωμί με το λάθος χέρι και μετά το βάζεις ανάποδα!» Πόσο θα μου λείπει αυτό! Αλλά θα ξαναέρθουμε τον Αύγουστο...

Πάμε στην παραλία Φώκι και ο Ψάρωνας δεν έρχεται μαζί μας. Είναι πραγματικά ικανός να μαθαίνει. Μετά την ημέρα στην παραλία – βλ. παραπάνω – πηγαίνουμε στον Γρηγόρη για καφέ και παρακολουθούμε τον μηχανικό Μάκη να φτιάχνει τον κινητήρα μιας βάρκας. Κάθεται κάτω από τον καυτό ήλιο στη βάρκα και εργάζεται συγκεντρωμένος, μέχρι που κάποια στιγμή ο κινητήρας παίρνει μπρος και λειτουργεί όπως πρέπει. Τη στιγμή εκείνη, κάτι στρογγυλό περνάει σαν αστραπή δίπλα μας. Τρέχει μέχρι το λιμανάκι και ένας εκκωφαντικός θόρυβος μας κάνει να σηκωθούμε από τις θέσεις μας. Είναι ο Γρηγόρης, οπλισμένος με ένα άδειο δοχείο για ελαιόλαδο, το οποίο χτυπάει για να χειροκροτήσει τον Μάκη. Ο σερβιτόρος Άγγελος και όλοι οι πελάτες (4 ή 5 συνολικά) χειροκροτούν, ο Μάκης γνέφει ευγενικά και πάει να πιει μια μπύρα του Καραγιώργη. Είμαστε ικανοποιημένοι με την παράσταση και πληρώνουμε τα ποτά μας, για τα οποία ο Άγγελος «θα έπρεπε να μας χρεώσει περισσότερο, λόγω της παράστασης». Ναι, θεωρητικά, του δίνουμε δίκιο, και πάμε στο ξενοδοχείο, όπου μας περιμένει ήδη ο Ηλίας. Παίρνει τηλέφωνο τον Παντελή, τον ιδιοκτήτη του χώρου όπου μπορούμε να φυλάξουμε τη βάρκα μας το χειμώνα. Ο Παντελής γνωρίζει τον Λάμπη, τον ιδιοκτήτη του συνεργείου, και προτείνει να πάρει τη βάρκα μας από το συνεργείο αμέσως μετά την επισκευή και να τη φυλάξει στο χώρο του. Στις 25 Αυγούστου θα την φέρει στον Εμπορείο, για να μπορέσουμε να την χρησιμοποιήσουμε αμέσως. Θα μας χρεώσει για τη στέγαση, τη συντήρηση του κινητήρα, την παράδοση και την παραλαβή μόνο από τον Σεπτέμβριο. Για τον Ιούνιο, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο δεν χρειάζεται να πληρώσουμε τίποτα... Ο Ηλίας είναι ευτυχισμένος για την επιτυχία των διαπραγματεύσεών του και εμείς του είμαστε ατελείωτα ευγνώμονες.

Τρώμε στου Καραγιώργη και γνωρίζουμε την σερβιτόρα Ευδοκία, που θέλει να βάλει τον Ψάρωνα στο Instagram, για να βρει σύντομα ένα σπιτικό. Ο Ψάρωνας αποδεικνύει ότι είναι πολύ υπάκουος, αφού ήδη ανταποκρίνεται στην εντολή «σιτς!». Δεν χρησιμοποιούμε την ελληνική λέξη «κάτσε!», γιατί αυτή η λέξη σημαίνει "γάτα" στα

γερμανικά και τρελαίνει τη Φρέντι. Δεν της αρέσουν οι γάτες και δεν ξέρει ξένες γλώσσες.

21.6. Μετά το πρωινό και τη συζήτηση, αποχαιρετάμε τον Καρλ, τη Μάρθα και τη Φρέντι, που σήμερα θα πάνε με το φέρι στη Θεσσαλονίκη και αύριο θα συνεχίσουν για την Αυστρία. Ιδιαίτερα η Μάρθα δυσκολεύεται να αποχαιρετήσει, όχι όμως λόγω του Πυθαγόρα και του Παναγιώτη, αλλά για τον Ψάρωνα.

Περνάμε μια τελευταία μέρα με κολύμπι στην παραλία μας στο Φώκι και μετά συναντάμε τον Πυθαγόρα και τον Μάκη στο Καραγιώργη. Θα μείνουμε μόνο για ένα ποτό, γιατί πρέπει να φτιάξουμε τις βαλίτσες και μετά θέλουμε να πάμε στο Lavastones, όπου απόψε θα παίζουν ο Γιάννης και ο Νίκος. Φυσικά, μας τρελαίνει η χαρά που ο Πυθαγόρας μας χαρίζει ΤΡΕΙΣ μεγάλες δέσμες ρίγανη. Πού να τις βάλουμε, σε ποια βαλίτσα; Οι βαλίτσες μας έχουν φτάσει στο μέγιστο βάρος! Το να την τρίψουμε δεν είναι πρόβλημα, μπορεί να την πατήσει με το αυτοκίνητό του, μας προσφέρει γενναιόδωρα ο Μάκης. Θα το σκεφτούμε... Αργότερα, η Ιωάννα μας παίρνει τη ρίγανη και την κρεμάει σε ένα ξηρό μέρος στο ξενοδοχείο, για να κρατήσει μέχρι το καλοκαίρι. Τον Σεπτέμβριο θα μπορούμε να την πάρουμε χωρίς πρόβλημα με το αυτοκίνητο. Αχ, Πυθαγόρα, τι άντρα έχασε η Μάρθα...

Μουσική βραδιά με τον Γιάννη και τον Νίκο στο Lavastones: ο Διαμαντής, ο Μάνος (κράτησε την υπόσχεσή του!), η Ειρήνη, ο Άντης, η Ίβα, η Σεβαστή, ο Γιώργος, η Έφη, ο Φώτης και πολλοί άλλοι πελάτες, μεταξύ των οποίων και μερικοί Τούρκοι, υπέροχα! Δυστυχώς, μπορούμε να μείνουμε μόνο μέχρι τα μεσάνυχτα, γιατί αύριο πρέπει να ξυπνήσουμε στις 6. Αλλά δεν το σκεφτόμαστε ακόμα, πρώτα απολαμβάνουμε τη βραδιά με ωραία μουσική και αγαπημένους φίλους.

Και όταν πρέπει πραγματικά να φύγουμε, η Πάτρα μας βγάζει μια φωτογραφία αποχαιρετισμού.

23.6. Σήμερα δεν υπάρχει πρωινό με συζήτηση, γιατί πρέπει να φύγουμε για το αεροδρόμιο στις 7. Είναι δύσκολο να το αντέχω, αλλά όταν βλέπω τον Ψάρωνα να φέρνει μια σκισμένη πετσέτα στο στούντιο του Καρλ, της Μάρθας και της Φρέντι, η καρδιά μου σπάει. Ευτυχώς δεν μας βλέπει και φεύγουμε γρήγορα.

Το αεροπλάνο απογειώνεται στην ώρα του, στις 8:40, και κοιτάζω με νοσταλγία το νησί μας, που είναι τόσο όμορφο στο φως του πρωινού. Απαλοί, πράσινοι-χρυσάφενιοι λόφοι, τα χωριά πάνω τους λευκές κηλίδες, η θάλασσα στους κόλπους σκούρο μπλε έως τουρκουάζ, πιο μακριά αστραφτερή σαν ασήμι. Δεν έχουμε ιδέα ότι 3 ώρες αργότερα όλα θα αλλάξουν με τρομερό τρόπο. Όταν προσγειωνόμαστε στην ώρα μας και με ασφάλεια στη Βιέννη, μαθαίνουμε ότι η Χίος καίγεται. Χρειάζονται 3 μέρες για να σβήσει η φωτιά, η οποία καταστρέφει πάνω από 60.000 στρέμματα. Προς μεγάλη μας ανακούφιση, οι περιοχές της μαστίχας γλιτώνουν, γιατί η καύση τους θα σήμαινε οικονομική καταστροφή για το νησί.

Επίλογος: Ο Ηλίας μας τηλεφώνησε και μας ενημέρωσε ότι η βάρκα επισκευάστηκε και ότι θα πληρώσει ο ίδιος για την επισκευή. Μπορούμε να του δώσουμε τα χρήματα τον Αύγουστο... Τόσο καλός φίλος, του είμαστε περισσότερο από ευγνώμονες!!! Και ανυπομονούμε για τον Αύγουστο!!!